

Πεύεται ο Μανώλης: "Ανάφερε τὸν πληρωμένο
 βελὶ βπηλιά, νὰ πιάει κανείς μας... οὐζὸς πού
 πήρε ε' οπλοπολυβόλο βελὶν ἐνέδρα, μὴλα τους βρέ..."
 - Κόψανε...

-17-

Ὁ Γιώργος Μιχογιάννης, φωνάζει:

- Πού'ν τὸ νερό βρέ οὐς, πού εἶδατε;
 ... τὸ πολυβόλο...

Ἡ φωνή του κόβεται, λαχανιάζει μὰ εἶναι
 ὀρμημένη, ἀνυδατεῖ βελὶ βπηλιά, κάνει νὰ
 βηκωθεί θαναπέφτει, πιάνει τὸ βαγόνι του "πόσω μερῶ
 γένη;" κάνει νὰ μεταγυρίσει, βκύβει πιάνει τὸ
 πόδι του γέρο, ἀσκήνωτο, πέφτει πῶσω ἀπελαπισμένος,
 τὸν πλακώνει φόβος, ψηλαφίσει γύρω-γύρω,
 βρίσκει τὸ κουτί τὰ βπίρτα τωλημένο, ἀνάβει
 ἓνα τὸ γέρι του τρέμει, τὸ βαβῶ με τὰ δύο
 γέρια, βλέπει ἓνα γύρω: "βπηλιά"; ββύνει τὸ
 βπίρτω, ἀνάβει ἄλλο βιαστικά, βλέπει τὸ πόδι του
 δεμένο στό ἄγριο γύλο, θαναπέφτει ἀνάσκελος
 "Γεγραίφτηκε..." Ἀκούγεται μιά κουκουβάγια γαβκογελά
 "εἶναι μέρα ἢ νύχτα;" αρπάζνει τὸ βιαστικὸ
 ρολοῖ του γέριου, τὸ πετά, τὸ τὰκ πού ἔπεσε
 ἀρξεί ν' ἀκουσθεῖ "ἔδω μωρὸ εἶναι γάος..."
 ἀναβηκώνεται μὲ πείσμα, βογγᾷ "πού'ναι τὸ νερό"

ἀφουγκράζεται, βένεται πρὸς τὴν ἀόραση πηγὴ ἴσος
 νερὸ μαδίσει, πέφτει μὲ τὰ μούτρα, ρουφᾶ καὶ κατα-
 πίνει ἀπόσταμα, βένεται πίνω, βερώνει τὶς φτέρες
 καλλίσερα, ξαναωδίζει τὰ σπύρτα, κλαίει. . . καὶ πάλι
 βρίζει τὸν ἑαυτὸ του "κλαῖς πως θὰ πεθάνεις
 κακομοίρη. . . ἐδῶ, ἐδῶ" ἀνάβει κι ἄλλο σπύρτω, τὸ
 σπυρτὸν ψιλά βλέπει τὸ κρεμασμένο περίεργο
 " . . . μου εἰ ἀφίβανε, ἀφίβανε καὶ σφαῖρες . . .
 γιὰ εἰς στυγνότητες . . ." ξαναπλαμάζει "πόσα
 βρόνχια βάζατε ἢ ἀπερῶμα πᾶνας κείνο τὸ
 ἄρῶν . . . ἐδῶ βρέ Μανώλη μ' ἔφερες . . . πούναι
 τῆς σπυρτίας τὸ ἔρπα; " Πάλι κᾶνα να σπυρτωθεῖ
 " . . . τὰ σπύρτα μετρημένα . . . οἱ σφαῖρες μετρημένες . . .
 μεγάλη βιωπή.

-18-

Στὸ Αἰαίοιο τὸ παρατηρητήριο, οἱ ἀνταρτές τῶρα
 κρηνηδὸν κι ὁ βαθμοφόρος μὲ τὰ κυάγια
 παρατηρᾶ καὶ δίνει διαταγές:

- Κανείς μὴ μέταβει καὶ ρίξει, γιὰ 100
 βήματα τοὺς περιμένετε, εἴπαμε πρώτη βοήθ
 ὀμαδὸν, ὕστερα οἱ μισοὶ ἀπὸ δεῦ ἀπ' αὐτὰ
 πουργάρια ὕστερα οἱ ἄλλοι μισοὶ ν' ἀκουστοῦμε
 πολλοί . . . βρέ λαθέφανε, τοὺς ξέρουμε τὸ μονοπάτι,
 πήρανε τὰ βήματα τῶν κατοικίων ἐδῶ ἐπὶ

ταμπούρι και μέ πέρες θα τους ζητηθώ, δε
μιας βρίσκουνε τα πυρά τους.

- Ζήτω οι πέρες . . .

- Σωριάστε όδες μπορείτε βέ κείνο θα το υπερβού και
βσηθε το δικηχο' σου, να και το δικό μου να
χαλαβουνε καρποδες βγαίρες, μη βηκώβει κανέναν
κερατās κεράλι.

- Είναι μαυρα ποκαμῆδες μέ τις φούντες . . .

- Θα βās κρεμάβουμε τις φούντες βιά πιονά.

Όμοβροντία, πέρες και χύματα, πετούνε τροβαγ-
μένα πουλιά, κατακυλούνε 3-4 βκοτωμένοι και
πληγωμένοι, άλλη όμοβροντία τους βρίκει από
άριασρά, ένας άγλωματικός γαρωη'α "άβαντα",
ρίθνε δυό γαροβομβίδες.

- Λευπάτε τους μωρέ, έβεις μωρέ, βσά θεό βας
και πέρες μωρέ, μούρια . . .

Μέ μανία οι άντάρτες πετούνε και κοτρώνια,
ένας άρηνει τ' όπλο του πιάνει τον ώμο του,
φέρνει μια γυρα ββουριβή απ' τον πόνο,
δουβσά άρπαζηνει πάλι τ' όπλο του,

- Βρέ βώδι γαρηθωβε . . . π' ανάθεμά βε . . .
τραυματίες θα βηκώνομε . . .

- Άταροι βάνανσ φωαά γαρηθά . . .

- Ρωσιές, ρωσιές καίγεται ο' πευκιάς . . .

ο Αφηνεύς:

Μακρός από 4-5 μέρες, ο ουρανός μαυρίζει.

Στη βροχιά, ο ήλιος έχει βυθωθεί, προς τη γραμμική

τρόπα, είναι εκλεζωμένος ψηλαφίζει γύρω-γύρω

μέ τα χέρια του. Προβόλα άσφαιρα είναι ήχο

αλλοιώτικο "κατέ λαγός... πουλί". Το θρούβια

δυναμώνα "βρέξει... βρέξει...", ανέστησαν χαρά,

καθίζει, εκκινεί με τα δύο του χέρια το ποδαρί

του μία-δύο φορές, αναβενάζει. Ακούγεται από

μακριά κατυκάκι που βελάζει, αναριγιά, βάνε

αυτί, μία ψιλή ψιλή φωτίτσα τραγουδά:

"Κιτβα και ρθω το βράδυ με έπιασε ψιλή

βροχή, το θεό περικαλούσα..."

Αβασαφση χαρά, ξεφωνίζει αναλάλησε η βροχιά.

- "Εί κοριτσάκι, κοριτσάκι" όποια κι αν είσαι...

Κοβεται το τραγούδι.

- "Οχ θα τρομάξει, τρομάξει, θα πάρει δρόμο... μή

φοβάσαι καλέ... κατά δω, από δω βρή βροχιά...

Η Γαβεριώ απόβανε βών τόπο, άναυδη έπειτα

κάνει να φύγει τραβά ένα κατυκάκι απ' το

οκοινί, αυτό βελάζει, το βριγγα πάνω της, ακούει

τη φωνή ξεπερνά το φόβο η περιέργεια:

- Ποιός φώναζε;
- Από δω, μή φοβάσαι, από δω... έλα κοντά...

- Φανερῶσου -.
- Κεῖτομαι ἄνω .. μέσα βσι σπηλιά, μέσα ..
- Ἡ τρύπα εἶναι φραγμένη ..
- Ὁ Σῦτος καταλαβαίνει τὴ θέση του, ὅπως καὶ τὸ
βαγὸ ο' ρουῖ του, ἡ φωνὴ του ἀγριεύει:
- Βῆθα ναί με σερραΐεις ..
- Φωνές:
- Ποιὸς εἶσαι;
- Ἐγὼ ἀπὸ χωριό εἶσαι;
Σιωπὴ, ἀμοιβαία δυσπιστία.
- Θα ῥθω αὐριο με τὴ βῆνα μου ..
- Μὴν ἔρθεις ποτέ με κανέναν.
- Ἐδωρὰ θα πεθάνεις ..
- Ἐγὼ ναί πεθάνω; Ἐγὼ βωρή ναί πεθάνω .. ο' πατέρας
σου ποῦ εἶναι;
- Πῶς βῶν πόρτο ..
- Ἐφεῖς ἀδέρφια;
- Ἐνανε ..
- εἶναι βῆα χωράφια; Ἐφετέ χωράφι; εργαλεία
- Να βῆτες τὰ εργαλεία μας, φαδρία, τῶπες,
δρεπάνια, κλαδευτήρια, καὶ πόδα κοφίνια γιὰ εἰς
ἐλίες πόδα τσουβαλῖα .. μᾶς τὰ πήρανε οὐρα ..
- Ποιὸς
- Οἱ εἰθροὶ φαβίζτες

- Τους φέρεις μωρή;
- Έμ πως δέν τους φέρω.. μιάς κάνανε μπλόκο ζέβερεις φορές, ούτε βρή βρύση να πάρει..
- Τιποτα δικά σας παιδιά είναι βγαλμένα από βουνό.
- Έμ πως να μί βγούνε πού τους κυνηγούσανε..
- Πέ μου τ'όνομα σου..
- Γιαβεριώ
- Είναι βλέπω καλή κοπέλα ενώ Γιαβεριώ, εγώ είμαι άνταρης τραυματίας με κρύψανε βρή επιβία..
- Καλά - καλά σε κρύψανε..
- Θα μ'ε βοηθήσεις να βρω.. και να μ'ε κρύψεις πουθενά;
- Ξαν πωλάει φουάς.. τ'όνομα σου έβεναι;
- Φώτης.. Θα φέρεις τα βύνημα Γιαβεριάκι γυρίζουνε απόβποιήματα ως εδώ βω Ραγκάδι.
- Πάν βωόν άγύριω, μα είναι κι οι ρουφάνοι..
- Νά 'χεις τ'ου σου.
- Βλέπ'ε να μίν τον έχω.. καλλίτερος ο δικό σας που β'ε φέρανε δω και πως β'ε βγάφομε.. θα πάω βρή Γερόκαββα.. τώρα νητώνει θα πάω αύριο..
- Αύριο πριν έβγει ο ήλιος, άντε Γιαβεριώ..
- Τραβά η Γιαβεριώ την κατωκούδα, φεύγει άξαφνα βέκεσαι.

- Βρέ τούτον μπας είχε βού του ο° Αποστο-Μανώλης
 μιας και μου μήνε με τόν καρβουνιάρη να
 πάω για φόρτα εκείδοι βση Λαμωπιλιά που
 βγαίνει τὸ καλό τὸ μυρόνι. . τέτοιες ὥρες, λέω κι ἐγώ,
 κείνος θυμάται τὸ μυρόνι. .

-19-

Ἡ Γιαβεριώ βιάβει μπρός βση βπιλιά με τὰ
 δύο ψηλά-ψηλά χερσάκια της, με τὴν τσάπα πρώτα
 ὕστερα με χέρια καί με τὰ ποδάρια. Καθὲ
 τόβο δοκιμάζει νὰ βπρώξει τὸ βραῖο. Παρακάτω
 ἡ Γεροντιώβα βαυτιέται ἀπὸ ἕναν θαίνο, μουργουρά:

- Πῶς νὰ τὸν ἀφίβομε, ράβο φρωῶ, δίνω λόγο βσὸ Θεό,
 αὐτὰ τὰ παλληκάρια. . χυρὶς ἐτούτα θέλα
 μείνουνε μονάχα οἱ ρουφιάνοι. . Ζύλα μου βρέσκονται
 νὰ τοῦ βραῖω νερό. . μὰ τί θὰ φάει. . τι θὰ
 φάμε. . ἄχ οἱ ἀνάχρηστοι. . οὔσε λαδάκι οὔσε
 κραδάκι ἀφίθανε. . κάρποβα καρύδια.

- Βάβγα καλά Γεροντιώβα πέραβα τὸ βκοινί, τράβα
 τῶρα, τράβα καί εὐ καλά, ἴβα.

Ἀρρητις:

Ἡ πέτρα βείβτηκε, κατακυλά βσὸ χρεμό, ἡ
 Γιαβεριώ φοροπηδα πεῖα ψηλά τὰ χέρια, φάνηκε ὁ
 φῶτος χάρη βάν ἐρπετό με τὸ κεφάλι βηκωμένο,
 ἀβαρκο, τριχλωτό, γὰ φόβισμα, τυφλωμένος ἀπ' τὸ φῶς

"δὲ βλέπω..." εἶπε βραχνά, ρίχνει τὸ κεφάλι ἐπὶ
 χεῖρα του, ἡ Γιαβερίω φωνάζει "Βλέπεις, βλέπεις, ἐν
 βράδιον..."

Ἡ Γερόντισσα βλαυροκοπιέσαι "Παναγιὰ μου μπῶς
 εἶναι κάνας ὄβιος... κάνας κότευτής... ἔφησα καὶ τὸν
 εἶδα... φερ τὸ τσουβάλι. Γιαβερίω, ἐγὼ μπροστά, ἐνὶ
 ἀπὸ πῖω... ἀὲς νὰ ἐκίτσει... δὲν ἔφησε ἄλλο..."

- Βλέπεις Γερόντισσα, βούπα φέμματα, καὶ πού τὸν ἔβρα...

- Ἐφ πῶς... ἄλλο βρέξιμο δὲ βούλαζε... νὰ μπλεῖξω
 κι ἐγὼ...

- Κεῖδα πού μάξεναι φροταράκια, ἔλεγα κι ἓνα
 τραγουδάκι...

- Ἦθουναι φροταίον ἔ καφερή καὶ τραγουδοῦδες... οὔντε
 παλλικαίρι μου, χαηλῶν σου ἔδωτὰ πάνω, ἐπικωτό θὰ βέ
 πᾶμε... ἀραγὲ ἡ μάνα σου τί ὄνερα θὰ βλέπει...

- 20 -

Αφηγητής:

Μιανάκι ἔρημο, καλαμιές πύκνές ἀπ' τὴ μία, βράχας
 ἀπ' τὴν ἄλλη... ἀκούγονται τὰ κυριακάκια πολὺ μαλακά,
 τὰ βότσαλα πού βέρτουνε...

Ἐνας ἀπ' τὸ ζωριό τραβᾷ τὴ βάρκα του ἀπ' αἰς
 καλαμιές πού τὸν εἶχε κρυφένη καὶ τὰ κουπιά, τὴν
 ἀγκυρα, περιμένει, παρουσιάζεται ἡ Γιαβερίω. Τὴ βλέπει
 ὁ γέρος ἄντε εἶναι ἀλαφροπόδαρη ἀλεπουδίτσα

οὐδέ φησὶν δὲ μετατόπιος... αὐτὸς ποῖός εἶναι
παῖδι... "με αὐτοπροσέχεια μιλᾷ τῶρα "ποῦναι ἢ ἀρρωστὴ
μᾶνα σου;"

"Ὡς ἐπὶ μᾶνα σου κατὲ βάρητα, θαῖ σου μᾶνε
τοῦτος..."

- Ποιὸς μὲ κοροῖδεύει ἀπ' τοὺς δύο; Δεῦ εἶπες
νὰ παρῶ ἐπὶ μᾶνα σου ἐπὶ Λύρα ἐξο νοβο-
κορεῖο;

- Περιμένε, δὲν ὄκουμες πῶς ζητηθήκαμε οἱ
ἀγαπᾶτες μὲ τὸν Ἰσαῖο, δοξαίε μαγῆς... εἶμαι
τραυματίας...

- Τί θεὸς ἀπὸ μᾶνα;

- Πρέπει νὰ περάσω ἐπὶ Νότιο τομῆα, ἐδῶ
εἶμαιτε κυκλωμένοι ἀπὸψε ἐπὶ νύχτα ὅπως-ὅπως
νὰ μὲ βγάλεις ἐξέ μέρος-βίγουρο.

- Ἄρρες ἐγὼ αἶρα δὲ τίποτα μέρη βίγουρα. Ἢ
ἂν πέβει ἀπάνω μας κανένα καταραμένο
τοῦς περιπολικό, κανέναν προβολέας;

- Παραγάδια ριθνεῖς νὰ ὀρέφεις τὸ ἔπτια σου,
εἶμαι γιός σου...

- Ἄμ πῶς ἔχω τὸ Λάρο τὸν ἴδιο γιλό και
φορεῖω φαρῶφαροι ἐπὶ νερὰ πού πάν εἶον ἄλλο
κόβιο... Καὶ πού'ν τὰ παραγάδια, τὰ βύνεργα,
δὲν γέρετε μωρέ πῶς δὲν ἔχα πιά βίγουριά οὔτε ἢ

στέρια ούτε η Θάλασσα; και τούτο τ' είναι, φυλαχτό;
Βλαστήμα, τού παίρνει τ' περίεργο, τ' κρύβει
εξόν κορφο του.

- Ξέχασέ το, άντε φέρε τ' κουπιά μωρή νάχαμε νύχα
πολλά μπροστά μας.

Ριχνούνε τ' βάρκα, μπαίνουνε μέσα οί δυο

- κι εγώ φωνάζει, φαίνεται η Γιαβέρω.

- Μωρη Γιαβέρω, δε βλέπεις, ό'λα δύκολα που νά
δε πάρουμε.

- και τούτα ό'λα εύκολα ήσανε, φέρω τραβώ κουπί...
Πάρτε με, βρέ Ζωη πάρε με...

Η βάρκα ξεφρακάνει.

Β' ΜΕΡΟΣ

- 21 -

Ζωής

Λερατσικινό νοσοκομείο ιταλικό. Ο αναφανίδας
ταγματάρχης-γιατρός επισκέπτεται θαλάμους, τ'ν α-
κολούθουν ένας νοσοκόμος κι ένας διερμηνέας.

- Τώρα εζο' όποιο, τ' θυβλίτο δόσατε στους κρα-
τουμένους.

- Το 5 δέν άγγίζει τίποτα, θάρω, βκυλί, ούτε πεθαμένους
ούτε ζωντανούς.

Κατεβαίνουνε, μπρός σας πόρτες φρουρός. Στο 5 ό

Σώσης ανάκελος, αποκελετωμένος, τό βραβό ποδι
ψηλά, με κρομαβμένα βάρη, δίπλα του τσίγκινο πιάτο,
άπλωτο.

- Περκό νό' ματζαίρε. Μπεζόνια ματζαίρε. πρέπει να
τρως, πότες βέρες μέσα τις κοιλιάς; Τότες μερίδες
του φέραιε.

- Οι μερίδες είναι μετρημένες.

- Ζαναβερήντε εις. περιβένω.

Φέρνουνε τη βούπα, ο' ματρός μωρίτζα δοκιμάζει
και ενδιαρρύνει το Σώση, ούβερός και καλό καρδός.

- Μπονο, μποκί'οβιμο, καλό-καλό, θα βό θρόφομε,
θα βό ματρώφομε. είματσε ματρός, ντοτόροι.

Ο Σώσης με κλειστά μάτια πολεμιά και
μυρίβει προς τον τοίχο.

Στο 7, ο' Μανώλης μυοκαρδίας, βεντόνια
κου βέρτες κουβάρη, τα πλευρά του φακτωμένα,
το κεφάλι του δεμένο, κατεβαίει το βυβύσιο χυρός
ανάβα.

- Έσύ ο' βετεράνος τρως καιρό, κοιμάσαι καλά,
μια βδομάδα, δυο βδομάδες.

Ο νοσοκόμος: "μια βδομάδα, δυο βδομάδες, ύστερα..."
κάνει την κίνηση του κλειδιού στην κλειδαριά... και
φουλακό..."

Ο Μανώλης κάνει την ίδια κίνηση, μετά, ο' ματρός

βοβαρός.

- Νά τ' ανεβάσει στο Β' του χρειάζεται ήλιος...

- Αυτός είναι απομύθωση Ντατόρ, αυτός ο κανονισμός...

- Έδω έχω εφαρμογή κανονισμού... φεύγει.

- Μας τους περιποιείται καλά τους αγγαλιώτους, ήμ' πώς ο Ντατόρ τούτος ο βοβαλιότης, ο κερατός... λέει ο νοβοκόρος.

- Θα τους περιποιηθούμε και μες έννοια σου...

και τ'ον νεαρό αυτόν ιδιαίτερα, οί νεαροί τούτοι τρυπώνουνε παντού, φέρουνε πολλά... λέει ο διερχόμενος.

- 22 -

ο Ληγιανός:

Μαχαζάκι μπαλωματάδικο, κρέμονται παλιοπαπούτσια, κουρελοπαπούτσια, αρβύλες μπαλωμένες, ένα ζευγάρι λαβαζένα παπούτσια ένα φαρτί γραφει "αμήν 15 οκάδες λαδί," ο μπαλωματής δουλεύει με δυο φάρτι. Μια γυναίκα φέρνει ένα ζευγάρι παπούτσια έλεεινά, ο μπαλωματής τ'α εφταίει, του λέει.

- Νά τ' ιδω θα βρεις κανέ κομμάτι λαότιχο μά βιόλες... ήμ' που να σου βρεθεί... (βιά και κρυπά... φέρανε δυο δικούς μας στο νοβοκορμείο.)
θα σου φέρω λαδάκι δυο οκάδες, φραίνει; (ο

μαγρός τούς κοιτάζει καλά ἑκείνος ὁ καλός, οἱ
φαβίτζες θυβάζανε ἰνύχως πιά δέ λυτίαβαι
τόσο πού καίει ὁ ἡύχνος σου, .. δέ οκοθνās ..
(δὲ περιμένουνε αὔριο βράδυ .. φέρεις τὸ πού),
αἴντζε καλὸ φημέρωμα ..

-23-

Ἐσοφιαβία γιά τὸ βαβανιόσπυρο μέσα στό ὑπόγειο
τοῦ Νοβοκοβέλου, λουριά, ρόπαλα, φάλαγγα,
βαρίδα, ἕνας εἰδικὸς καποράλος ἐπιβρατεῖ, κλένει
τὸ μικρὸ παραθυράκι, κορφώνει πάνω μιά κουβέρτα,
γυρίζει διακόπη ἀνάβει δυνατὸς προβολεας, φέρουνε
τὸ ψῶν οηκωτόν.

- Αὐτὸς εἶναι κιόλας πῶμα, βρωμά.

Τονε φαπλώνουνε χάμω, τοῦ ζετάνουνε τὰ χέρια πῶω,
τὰ βριγγουνε μὲ βρόφιγκα, τονε ρωτοῦνε πρῶτα
κοροιδευτικά ἔπειτα θυβαβριέντα:

- Ποιὸς ἔχετε ἀργηροὺς στό βουνό, λεγε-λεγε
ὄνοματα ..

Τέλεια ββήνουνε τὰ μάτια τοῦ ψῶν, μὲ τὸ
οψιφίμο γογολώνουνε, βτραβιώνει τὸ πρόσωπο, λγοθυβιά.

- Πές πρῶτα τὸ δικὸ σου ὄνομα, βρῖβε του τὸ
λουρί, Παραζάνος ἔ, πού τραυματίστηκες, ποιὸς βέ
> κρουψέ;

- Εἶπαμὲ πῶς θάι φεράβει γρήγορα γιά εἶναι κέρατο,

βρίξει Καποράλε. Δές τὰ μᾶς μείνει βιά
 χέρια... ἂν τὸ μαθεῖ ὁ Νεοκόρος.

- Γέρτε τὸν ἄλλον.

- Τὸ μικρὸ θὰ τὸν πιάσωμε κοκαλάκι πρὸς
 κοκαλάκι...

Κατεβαίνουν τὸ Μανώλο, ἀπὸ πρὶν ξερωκίζει.

Πεσέται ὁ Καποράλες ὄψω, βάζει μπρὸς μίαν
 ἀκουμπιέμεν μισοβουκλιέτα, τύρα θορυβὸς τῆς
 μνηστῆς ἀνακατωμένος μὲ τίς φωνές.

- Μίλα διαλόγγερα, ποιὸν εἶγες ἀρρητό;

- Δέν ξερω... δε λέω... δέν ξερω... δε λέω...
 μίαρα μου... μανούλα μου...

- Ποιὸν εἶγες βύνδεμο, ἀπὸ δὴ δὲ βγαίνεις ξωρα-
 νός...

Ὁ Μανώλος κάνει βάν τρελλός, τὸν δερουνέ
 πάντω βετὶ βανίδα μὲ γλῶσσα βιά πόληματα,
 κυλιέται γάμω μὲ τὴ βανίδα, τὸ κεφάλι του
 ματώνει, μαζεύει μὲ τὴ γλῶσσα αἷμα καὶ βάλιο
 φώνει κατάμουτρα τὸ διερμυκέο, τὸν πιάνει
 αὐτός ἀπ' τὸ δαιμό τὸν χυπὸ μὲ γροθιές, ὁ
 Καποράλες νευριάζει "δέν εἶναι μέθοδος οὕτως
 τὰ παλαύεις μαζί του... τραβήξου..."

Τέ' γοργό ρυθμὸ βύντομες βικνές, δίμα δίμα.

α) Άπια φωνηκό μια γυναίκα βήνει τ' αϊτί,
 πάει μισοάνοιγμα τήν πόρτα, μοσούκλεσα και
 βρυγγιές άλλεπάλληλες, κλείνει, κλειδώνει, ο
 άντρας βραϊζει τα παλιοπαπουτσα του, αποκαμωμένος
 "τι τρέμα καλό;" "... αυτες οι γαιες που να μη
 βώβουνε", βκυβει, κουκουλωνει τα κοιμωμενοι
 παιδια της, ανουτενοϊζει "αχ ποιος επεβε για
 χερια τους..."

β) Σε αποθηκη παλια ο νυκτοφυλακας εχει
 φουβου αναμενει ζεβαινει τα χερια του
 βιοτραγουδα "τον καυμενο το Μπορορη τι του
 καναν στο παιπορι..." αφουγκραζεται, ζυπνα ο
 πειναμενος βκυβος του και ουρλιαζει, μια
 το ουρλιαχτο του βκυβου, μια το ανθρωπινο
 ουρλιαχτο απο μακρια "αυμοι..." τριζα τα
 δοντια ο νυκτοφυλακας, "ποιος ειναι... βαβτα
 οποιος κι αν εβαι..."

-2A-

Η παλια οκοσμη αποθηκη, βαρελια βκοιβεμενα
 και ζυλα, η φουβου αναμενη διπλα βτην
 πορτα, ο νυκτοφυλακας ζεβαινει τα χερια του,
 βιοτραγουδα παλι το Μπορορη. Κανω απο
 μια οκαλα μεβα-μεβα ο μπαλωματης, μια
 γυναικα, ενας αντρας. Η γυναικα?

- Θ' αὐτὸν εἶνε ἀραγε δεύτερη δόξη; Ὁ Διοικητὴς δὲ συγκρατεῖ τοὺς φαρίτες, ἐκκλησιάζοντες.
- Ὁ Μπαλωρατῆς: "Καὶ δοθεὶ ἐγκρίθη ἀπὸ βᾶς τοῦ Ἀρχιεπίου γὰρ τὴν ἀπαγωγὴν-ἀπόδρασην τοῦ, ἢ ὀργάνωσιν ἐπιμένει ἀν' μελήθουνο θὰ καίψουνο κόβριο... ἀν' τοὺς βωβωρε ὁ κόβριος θὰ τὸ πᾶρει γαροῖ. Ὁ ἀνάρης: "Μάθετε πῶς πιανέκανε καὶ πῶς, τοὺς φέρε κανέναν;" Ὁ Μπαλωρατῆς: "Ἄν Μπιττεύουνται καὶ μᾶς δόδουνο βωβίττα, ἢ βυγαμνίετρα νοδοκόρια κατὰλαβε πῶς ὁ Νεολαῖος ὁ Μά- νωλης θάνα ἀπ' αἰς ὀμάδες τῆς ὀπιδοφυλακῆς βᾶς τοῦ Μευκισῆ, ἢ μᾶνα του εἶναι μὲ τῆς ἐκτοπιζόμενες οἰκογένειες κρατούμεν, ὁ ἄλλος δὲ μᾶ κανόνος, κινδυνεύει τὸ πόδι του ἀπὸ γάγγραινα."
- Αὐτὸν δὲ θὰ τὸν προωθήεσε βῶ βουκό, μόνο τὸ Νεολαῖο." Ἡ γυναῖκα: "Μὴν ἔλαψε κανὲς, κανὲς ἀγνοούμενος ἐκεῖνες αἰς μέρη βᾶν ὑποφώρηθη, ἐρευνήσατε;"
- Παιζομε βυγαμνίετρα καὶ κινδυνεύουνο πολλοὶ γὰρ γατῆρι ἑνὸς καὶ καὶ ἐρευνοῦμε γὰρ βρυκόλακες. Παραλάβετε τὸν ὑπευθύνον βᾶς, ἐρευνήσατε ἀν' εἶναι ὑπόπτως.
- Συμφωνοὶ εἶφομε εἰδικόζηνα βέ ὑπόπτως...

- .. καμένοι βω' θυλό φουόρε και τ' μαούρα ..
 Πόους θα βτείτε; θα χρειαστεί να πώρε
 τους δυ' βηκωούς, τα πόδια τους είναι άφρητα,
 - και βηκωούς και τροφάδην πριν βημάουνε
 βυναρχμό .. καμιά δυ' γυναίκες ηεροδυναίες,
 θα βρήτε ..
 - ηεροδυναίες, να βραναυμένε τής λαχαυίδας
 δίχως λαδι ..
 - Τελειόνορε τύροι, βύνδεση, ώρα, εΐμαυτε βύφωνοι;
 - Σύφωνοι

-25-

Στο καμαρακι του Ρύση, το 7, η καθαριότητα
 βηαίνει ββύνει τ' φως.

- Έγχε κοιμήνου παλλικάρη μου .. πονάς; Κοιμήνου
 μιά και να βην παρακοιμηθείς .. αν ακούβεις
 και τίποτα .. 'Ο Ρύσης άβπρος, ακούντος βάνεκρος ..

Στο καμαρακι του Μαυώλη, το 5, τα ίδια.

- Κοιμήνου γυέ μου και συ .. ώμορφου να
 κοιμηθείς, αν ακούβεις και τίποτα μές βση
 νύχτα βη' σου φανεί όνειρο ..
 - Θαί μός βαναπαρουνε καλε' θεία κι άπόψε
 άνακριση ..

- Βγαίνε τ' κακό άπ' τ' νου' σου γυέ μου,
 ουτε άπόψε, ουτε ποτέ, κοιμήνου .. μιά και

μὴν κοίτηθεὶς βαριά. . . εἶπαρε. . .

Ἡ καθαρὸς τρια γαδύει καὶ τὸ ἐκοπὸ βραίνοντας.
 - Ἐγὼ μάρα μπόντο, μπόντο μάρα, γὰ οὐλα τὰ
 παιδά μάρα.

Τώρα πύθια νυφτέρινὴ τοῦ Νοβοκοριέου,
 βενταγμοὶ, βογγοὶ, ἀπ' ἔξω βήματα φρουροῦ,
 γαβριουρτά. Κράξιμο πέτσινοῦ, δύο οἰκίαι
 ριζήνουνται ἐπὶν πρῶτο ἐκοπὸ, τὸν φερώνουνε,
 τραβούνε ἀπ' ἐπὶ μέση τους ἐκοινὴ τὸν δένουνε
 τὸν ριζήνουνε μέσθι ἐκοπιὰ, παίρνουνε
 τ' ὄπλο τὸ παιδικίον, ἀπ' ἐπὶν ἀλλήν μεριά τῆς
 μάντρας βαλτοῦρουνε ἀλλήθι δύο οἰκίαι,
 δεῦτερο κράξιμο ἀδέξιο τοῦ πέτσινοῦ, μπουίνουνε
 ἐπὶ Νοβοκοριέο, κόβουνε με' μοὶ φαλιδοὶ καὶ
 βύρματα, ἕνας ἕνατος βραίνε ἀπ' τὸ γραφεῖο με'
 πιεζόδι ἐπὶ ἄρσι, τὸν ριζήνουνε γαβίω ὑρτοῦνε
 τὸ πιεζόδι, ἴερωνίξαι, τὸν μπαγαθαυώνουνε. . .

- Δὸς του μά να γαλιεῖ καλά. . .

Ἐερωτῶνε ἀπὸ μὴ πῶτα τὸ κεφάλι τῆς
 καθαριέτρας, τοὺς δείχνει με' τὸ δαίτηλο ἐπὶ ἐκάθρα
 πρὸς τὸ ὄπλο ἴερωνίξουνε πέντε' ἔξω κεφάλια
 εφοραγμένα καὶ παιδι κρύβουνται ἐπὶ μὴ
 τῆς ἐκάθρας ὁ Μανώλης ἴεροπιδά?

- Ἐγὼ εἶμαι. . . εἶμαι δω. . . ὅς κατάλαβα. . . ἐκεῖ,